

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.03.2017, sen. zn. 29 ICdo 28/2016, ECLI:CZ:NS:2017:29.ICDO.28.2016.1

Číslo: 107/2018

Právní věta: Přidělení věci do jiného soudního oddělení podle § 160 odst. 2 insolvenčního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017) bránila (zásadně) skutečnost, že ve věci již byl (soudcem, jemuž byla věc dle rozvrhu práce původně přidělena) učiněn úkon.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.03.2017

Spisová značka: 29 ICdo 28/2016

Číslo rozhodnutí: 107

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Obsazení soudu, Zákonný soudce

Předpisy: § 160 odst. 2 IZ
§ 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř.
§ 42 odst. 4 předpisu č. 6/2002Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalobce zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2015, sp. zn. 27 ICm 1496/2013, 104 VSPH 401/2015 (KSCB 27 INS 1855/2009), a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 2. 2015, sp. zn. 27 ICm 1496/2013, a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“) rozsudkem ze dne 4. 2. 2015, č. j. 27 ICm 1496/2013-655, zamítl žalobu o vyloučení 10 akcií na jméno M. K., každé o jmenovité hodnotě 100 000 Kč (dále jen „sporné akcie“), emitovaných společností CB - M. C., a. s., (dále jen „společnost“), z majetkové podstaty dlužníka P. T. (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výroky II. a III.).

2. Insolvenční soud vyšel (mimo jiné) z toho, že:

[1] Dlužník byl vlastníkem sporných akcií, představujících 50% podíl na základním kapitálu společnosti. Zbývajících deset akcií vlastnil (a druhým akcionářem společnosti byl) Z. S.

[2] Žalobce poslal dlužníkovi dne 2. 12. 2007 prostřednictvím emailu koncept smlouvy o úplatném převodu všech akcií společnosti (dále též jen „smlouva“) se žádostí o vytištění ve třech „exemplářích“, podepsání, úřední ověření svého podpisu a následné odeslání žalobci do P.

[3] Dlužník vytištěný „koncept“ smlouvy dne 3. 12. 2007 podepsal v T. a téhož dne svůj podpis uznal za vlastní na Městském úřadě v T. Následně listinu se svým podpisem (ale bez podpisu žalobce a Z. S.) odeslal do P., kde ji téhož dne (3. 12. 2007) podepsali žalobce a Z. S.. I jejich podpisy byly legalizovány.

[4] Smlouva podepsaná žalobcem a Z. S. nebyla nikdy doručena zpět dlužníku.

[5] Dne 5. 6. 2009 byl na majetek dlužníka prohlášen konkurs, insolvenční správce zapsal sporné akcie do majetkové podstaty.

[6] Žalobce jako zástupce Z. S. projevil (dopisem ze dne 26. 8. 2009) zájem o koupi sporných akcií.

[7] Jednání valné hromady společnosti konaného dne 9. 5. 2011 se jako akcionáři zúčastnili Z. S., zastoupený žalobcem, a insolvenční správce dlužníka.

[8] Z. S. a žalobce oznámili přípisem ze dne 11. 6. 2012 České spořitelně, a. s. (jejíž pohledávka za společností z úvěru ve výši 870 000 000 Kč byla zajištěna zástavním právem k akciím společnosti), že vlastníkem deseti akcií společnosti, dosud vlastněných Z. S., se stal žalobce.

[9] Jednání valné hromady společnosti konaného dne 17. 9. 2012 se jako akcionáři účastnili žalobce a insolvenční správce.

[10] Přípisem ze dne 19. 11. 2012 žalobce oznámil insolvenčnímu správci, že je vlastníkem sporných akcií.

[11] Přípisem ze dne 22. 4. 2013 vyrozuměl insolvenční správce žalobce o tom, že sporné akcie jsou sepsány do majetkové podstaty dlužníka.

[12] Dne 24. 4. 2013 podal žalobce žalobu o vyloučení sporných akcií z majetkové podstaty dlužníka.

3. Na takto ustaveném základu insolvenční soud - cituje § 43a, § 43b odst. 1 písm. b) a § 44 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) - uzavřel, že smlouva o úplatném převodu akcií společnosti nebyla uzavřena a sporné akcie nebyly převedeny na žalobce. Projev vůle dlužníka, který v T. vytiskl znění smlouvy zasláné mu žalobcem, podepsal je a odeslal do P. žalobci, je třeba považovat za návrh (ofertu). Jelikož se akceptace oferty (učiněná žalobcem a Z. S.) nedostala („po rozumně předvídatelné době“) do dispozice dlužníka, návrh na uzavření smlouvy (učiněný dlužníkem) zanikl a dlužník oprávněně vycházel z přesvědčení, že smlouva nebyla uzavřena. Tomu odpovídalo i následné chování žalobce a Z. S.

4. Vrchní soud v Praze k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 23. 11. 2015, č. j. 27 ICm 1496/2013, 104 VSPH 401/2015-779 (KSCB 27 INS 1855/2009), potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý a třetí výrok).

5. Odvolací soud přisvědčil insolvenčnímu soudu v posouzení kontraktačního procesu i v závěru, podle něhož smlouva nebyla uzavřena.

6. Na tom podle odvolacího soudu ničeho nemění ani ujednání obsažené v článku VII odst. 4 smlouvy, podle kterého nastává platnost a účinnost smlouvy „jejím podepsáním kupujícím a alespoň jedním z prodávajících s účinky pro něj, přičemž účinky pro druhého prodávajícího nastávají připojením jeho podpisu“, a to ani ve světle rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 2013, sp. zn. [31 Cdo 1571/2010](#), uveřejněného pod č. 39/2013 Sb. rozh. obč. (jenž je veřejnosti dostupný, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu přijatá po 1. lednu 2001, na webových stránkách Nejvyššího soudu; dále jen „R 39/2013“). V této souvislosti odvolací soud považoval za významnou „nečinnost žalobce“, který „nejenže dlužníkovi jako nepřítomnému navrhovateli nezaslal přijetí návrhu sporné smlouvy (spornou smlouvu se svým podpisem), ale ani po podpisu smlouvy podle ní nejednal, jelikož dlužníku neuhradil sjednanou kupní cenu, ani se nezačal chovat jako vlastník sporných akcií“.

7. Přitom R 39/2013 „váže svoji právní větu na skutkový stav, kdy na základě dohody smluvních stran oblát, namísto zaslání souhlasu oferentovi, vyjádřil akceptaci návrhu smlouvy svým dalším jednáním (doručil podepsanou smlouvu katastrálnímu úřadu), a z tohoto jednání byla i pro oferenta rozpoznatelná akceptace návrhu“. Podle odvolacího soudu si strany sice mohou sjednat účinnost akceptace návrhu k jinému okamžiku, než je dojití akceptace oferentovi, avšak musí se tak stát způsobem umožňujícím oferentovi zjistit, že k uzavření smlouvy došlo. Proto odvolací soud považoval za nesprávný názor žalobce, podle něhož se smlouva stala účinnou již samotným podepsáním žalobcem jakožto oblátem, aniž by bylo třeba akceptaci projevit vůči dlužníkovi jakožto oferentovi.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, maje je za přípustné podle § 237 o. s. ř. především k řešení níže uvedených otázek hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud měl odchýlit od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu.

[1] Dovolatel má především za to, že odvolací soud posoudil účinnosti smlouvy v rozporu s R 39/2013; podle dovolatele se smlouva stala v souladu s ujednáním obsaženým v článku VII. odst. 4 účinnou dnem, kdy ji podepsal kupující a alespoň jeden z prodávajících (k čemuž došlo 3. 12. 2007), aniž bylo třeba informovat dlužníka o tom, že dovolatel (jakožto oblát) návrh smlouvy akceptoval.

[2] Současně dovolatel namítá, že v rozporu s článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod byl odňat zákonnému soudci, neboť změnou rozvrhu práce byla věc přikázána poté, kdy již ve věci proběhla řada ústních jednání jinému soudci, který následně ve věci rozhodl. Podle názoru dovolatele se tak stalo v rozporu s § 160 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) a s judikaturou Nejvyššího soudu k předvídatelnosti a transparentnosti změn v obsazení soudu (např. s rozsudky ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. [21 Cdo 1222/2008](#), ze dne 21. 5. 2009, sp. zn. [21 Cdo 1542/2008](#), anebo ze dne 26. 1. 2010, sp. zn. [21 Cdo 1316/2008](#)). Dovolatel má proto dovolání za přípustné (i) k výkladu § 160 odst. 2 insolvenčního zákona, který odvolací soud (jenž v postupu soudu prvního stupně neshledal žádné pochybení) vyložil v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Dále dovolatel považuje dovolání za přípustné k řešení otázek, odvolacím soudem zodpovězených v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu [jde-li o otázky 3) a 4)], popř. dosud v judikatuře Nejvyššího soudu neřešených (jde-li o zbývající otázky), a to:

[3] Zda lze vedlejšího účastníka v řízení vyslechnout jako svědka k okolnostem uzavření smlouvy, jejíž byl stranou.

[4] Zda lze využít jako důkaz výslech účastníka provedený v rozporu s § 131 odst. 1 o. s. ř.

[5] Zda je § 160 odst. 2 insolvenčního zákona v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

[6] Zda lze mít za naplněnou písemnou formu smlouvenou účastníky v souladu s § 40 odst. 4 obč. zák., je-li jednou stranou druhé odeslán prostý email bez zaručeného elektronického podpisu, z něhož je zřejmé, kdo email odeslal i to, že má být uzavřena smlouva ve znění obsaženém v příloze emailové zprávy, a zda lze takovou emailovou zprávu považovat za návrh smlouvy.

[7] Zda je v rozporu s povinností poctivosti v právním styku, nezjišťuje-li navrhovatel po odeslání návrhu smlouvy žádným způsobem, zda návrh smlouvy byl akceptován, a následně nedostatek informací využije jako důvod pro závěr, že smlouva nevznikla.

[8] Zda je „procesním pochybením“ soudu, nejsou-li strany seznámeny s písemností, kterou soud obdržel na základě své žádosti od jiného orgánu veřejné moci, a není-li jim dána možnost se k této písemnosti vyjádřit.

9. Žalovaný i vedlejší účastník na straně žalovaného mají dovolání za nepřipustné a navrhují, aby je Nejvyšší soud odmítl.

III.

Připustnost dovolání

10. Nejvyšší soud předesílá, že s přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2014 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014, sen. zn. [29 ICdo 33/2014](#), uveřejněné pod č. 92/2014 Sb. rozh. obč.).

11. Dovolání je připustné k řešení otázky účinnosti přijetí návrhu na uzavření smlouvy, již odvolací soud vyřešil v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (jak rozebráno níže).

IV.

Důvodnost dovolání

12. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nemohl být zpochybněn (srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.) a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

13. Podle § 43a obč. zák. projev vůle, směřující k uzavření smlouvy, jenž je určen jedné nebo více určitým osobám, je návrhem na uzavření smlouvy (dále jen „návrh“), jestliže je dostatečně určitý a vyplývá z něj vůle navrhovatele, aby byl vázán v případě jeho přijetí (odstavec první). Návrh působí od doby, kdy dojde osobě, které je určen. Návrh, i když je neodvolatelný, může navrhovatel zrušit, dojde-li projev o zrušení osobě, které je určen, dříve nebo alespoň současně s návrhem (odstavec druhý).

Z § 43c obč. zák. se podává, že včasné prohlášení učiněné osobou, které byl návrh určen, nebo jiné její včasné jednání, z něhož lze dovodit její souhlas, je přijetím návrhu (odstavec 1). Včasné přijetí návrhu nabývá účinnosti okamžikem, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde navrhovateli. Přijetí lze odvolat, jestliže odvolání dojde navrhovateli nejpozději současně s přijetím (odstavec 2).

Podle § 44 obč. zák. smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí návrhu na uzavření smlouvy nabývá účinnosti. Mlčení nebo nečinnost samy o sobě neznamenají přijetí návrhu (odstavec 1). Je-li návrh určen dvěma nebo více osobám, a z jeho obsahu vyplývá, že úmyslem navrhovatele je, aby všechny osoby, kterým je návrh určen, se staly stranou smlouvy, je smlouva uzavřena, jestliže všechny tyto

osoby návrh přijmou (odstavec 3).

Z § 45 odst. 1 obč. zák. pak plyne, že projev vůle působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí dojde.

14. Výkladem citovaných ustanovení se Nejvyšší soud zabýval (mimo jiné) i v R 39/2013, v němž formuloval a odůvodnil závěr, podle kterého „účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy ve smyslu § 44 odst. 1 obč. zák. může být (jde-li o smlouvu, u níž projevy účastníků nemusí být na téže listině, srov. § 46 odst. 2 větu druhou obč. zák.) dohodou stran určena k jinému okamžiku, než k okamžiku, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde zpět navrhovateli (...). Účastníci budoucí smlouvy uzavírané tzv. distančním způsobem se mohou též dohodnout, že projev vůle obláta (přijetí návrhu smlouvy) působí vůči oferentovi za jiných podmínek, než od okamžiku, kdy mu tento projev dojde, neboť výslovnému projevu vůle oferenta být vázán návrhem za jiných (předem dohodnutých) podmínek povaha ustanovení § 45 odst. 1 obč. zák. nebrání. Na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že uzavíraná smlouva má obligatorně písemnou formu, neboť povinnost obláta doručit písemné prohlášení o přijetí návrhu smlouvy nebo písemně akceptovaný návrh smlouvy zpět oferentovi zákon nevynechává.“

15. Odvolací soud se pokusil vypořádat se závěry R 39/2013 a vysvětlit, proč na poměry projednávané věci nedopadají a proč pouhý podpis obláta (dovolatele) nepostačuje pro účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy (učiněného dlužníkem). Za zásadní považoval, že oproti skutkovému stavu v R 39/2013, v němž „oblát, namísto zaslání souhlasu oferentovi, vyjádřil akceptaci návrhu smlouvy svým dalším jednáním (doručil podepsanou smlouvu katastrálnímu úřadu), a z tohoto jednání byla i pro oferenta rozpoznatelná akceptace návrhu“, v projednávané věci k obdobnému jednání nedošlo.

16. Pro odvolací soud byla „rozhodující prokázaná nečinnost“ dovolatele, který dlužníku ani nezaslal akceptaci jeho návrhu, ani po podpisu smlouvy podle ní nejednal. Přehlédl však, že i v R 39/2013 Nejvyšší soud - aplikuje shora popsané závěry na tam zjištěný skutkový stav - uzavřel, že akceptace návrhu (zástavních) smluv byla (podle ujednání stran) účinná k okamžiku jejich podpisu oběma obláty.

17. Jakkoliv mlčení nebo nečinnost samy o sobě neznamenají přijetí návrhu (§ 44 odst. 1 věta druhá obč. zák.), podepsání návrhu smlouvy oblátem je komisivním jednáním, tedy činností (nikoliv nečinností); dohodnou-li se na tom smluvní strany, může být přijetí písemného návrhu smlouvy účinné i mezi nepřítomnými k okamžiku, kdy oblát návrh na uzavření smlouvy, jemu doručený, podepíše.

18. V projednávané věci žalobce doručil dlužníkovi „koncept“ smlouvy, jež obsahovala i článek VII. odst. 4 (viz výše), prostřednictvím elektronické pošty. Jestliže dlužník bez dalšího tento koncept převzal, vytiskl a odeslal žalobci (jakožto jím podepsaný návrh smlouvy) včetně článku VII. odst. 4 v nezměněné podobě, který následně žalobce taktéž podepsal, nelze než uzavřít, že se dlužník a žalobce dohodli na tom, že návrh na uzavření smlouvy (podepsaný jednou smluvní stranou, v projednávané věci dlužníkem jakožto prodávajícím) je účinně přijat druhou smluvní stranou (v projednávané věci dovolatelem jakožto kupujícím) k okamžiku, kdy oblát (dovolatel) návrh smlouvy podepíše, aniž bylo nezbytné, aby akceptaci (vyjádření souhlasu s návrhem) doručil navrhovateli (dlužníku). Na uvedeném závěru pak nemůže ničeho změnit následné chování dovolatele.

19. Právní posouzení věci odvolacím soudem, jde-li o otázku účinnosti přijetí návrhu na uzavření smlouvy, tudíž není správné a dovolání je (potud) důvodné.

20. Jakkoliv zmatečnostní vady nejsou (již od 1. 1. 2001) přípustným dovolacím důvodem (k jejich

prověření slouží žaloba pro zmatečnost) a přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. tudíž nezakládají (srov. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. [29 Cdo 5075/2014](#), uveřejněného pod č. 29/2016 Sb. rozh. obč.), je-li dovolání přípustné, Nejvyšší soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

21. Podle článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon.

Podle § 160 odst. 2 insolvenčního zákona jestliže by projednání a rozhodnutí incidenčního sporu v rámci insolvenčního řízení mohlo vést k průtahům v insolvenčním řízení, přikáže předseda insolvenčního soudu takový spor jinému soudci insolvenčního soudu.

Podle § 42 odst. 4 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, rozvrhem práce pro příští kalendářní rok nebo změnou rozvrhu práce nesmí být dotčeno rozdělení věcí a, pokud je to možné, ani zařazení soudců a přísedících do jednotlivých soudních oddělení, provedené před jejich účinností. To neplatí, nebyl-li ve věci učiněn žádný úkon nebo došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení.

Ustanovení § 160 odst. 2 insolvenčního zákona, umožňující přikázání incidenčního sporu jinému soudci insolvenčního soudu, než který rozhoduje v insolvenčním řízení dotčeného dlužníka, je třeba vykládat v mezích nastavených článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a - mimo jiné - ustanovením § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích.

22. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu k výkladu § 42 zákona o soudech a soudcích se přitom podává, že přidělení věci do jiného soudního oddělení brání (zásadně) skutečnost, že ve věci již byl (soudcem, jemuž byla věc dle rozvrhu práce původně přidělena) učiněn úkon (srov. např. důvody dovolatelem přelichavě citovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 1222/2008](#)).

23. Uvedené závěry se přitom prosadí i při výkladu § 160 odst. 2 insolvenčního zákona. Jinými slovy, předseda insolvenčního soudu zásadně nemůže incidenční spor přidělit jinému soudci téhož soudu podle citovaného ustanovení tehdy, byl-li ve věci učiněn úkon. Přikáže-li předseda insolvenčního soudu incidenční spor v rozporu s uvedeným požadavkem, a projedná-li a rozhodne věc takto nově určený soudce, platí, že věc projednal a rozhodl nesprávně obsazený insolvenční soud a tedy, že v řízení před insolvenčním soudem byl účastníkem řízení (incidenčního sporu) odňat zákonný soudce (srov. důvody rozsudku sp. zn. [21 Cdo 1222/2008](#)).

24. Projednávaná věc byla u insolvenčního soudu původně přidělena (v souladu s rozvrhem práce) do soudního oddělení číslo 27 předsedovi senátu JUDr. J. Š., který usnesením ze dne 2. 5. 2013, č. j. 27 ICM 1496/2013-38, vyzval žalovaného, aby se vyjádřil k žalobě. Usnesení bylo žalovanému doručeno dne 27. 5. 2013. Změnou rozvrhu práce účinnou k 21. 10. 2013 byla věc přikázána k vyřízení JUDr. P. T.. JUDr. J. Š. zůstal i nadále soudcem insolvenčního soudu, rozhodujícím v insolvenčních věcech a ve věcech vyvolaných insolvenčním řízením (se zařazením do soudního oddělení číslo 27).

25. Změnou rozvrhu práce účinnou k 1. 12. 2014 byla věc přikázána k vyřízení JUDr. O. L. (viz č. l. 636 spisu). K druhé změně rozvrhu práce (a přikázání k vyřízení JUDr. O. L.) přitom došlo poté, kdy již ve věci proběhlo několik ústních jednání (3. 2. 2014, 17. 3. 2014, 14. 5. 2014 a 17. 9. 2014, viz č. l. 145, 366, 459 a 555 spisu), a JUDr. P. T. i nadále zůstal soudcem insolvenčního soudu (se zařazením do soudního oddělení číslo 29).

26. Z řečeného se podává, že již první změna rozvrhu práce, jíž byla věc přidělena JUDr. P. T. poté, kdy ve věci učinil JUDr. J. Š. procesní úkon (výzvu k vyjádření k žalobě), odporuje § 160 odst. 2

insolvenčního zákona; rozhodnutí insolvenčního soudu je tak postiženo zmatečností vadou vymezenou v § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř.

27. Stejným nedostatkem je zatížena i druhá změna rozvrhu práce, již byla věc přidělena JUDr. O. L. poté, kdy již ve věci proběhlo několik ústních jednání.

28. Zbývá dodat, že dovolání nečiní přípustným třetí otázka, neboť její řešení přijaté odvolacím soudem je v souladu s (odvolacím soudem i dovolatelem citovanou) ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. [30 Cdo 3851/2013](#)), z níž se podává, že „vedlejší účastník je třetí osobou, o jejíž práva a povinnosti v řízení nejde a jako takový není účastníkem řízení, ale pouze coby třetí osoba podporuje procesní stranu, a proto může být v témže řízení slyšen jako svědek“. Nevypovídal-li vedlejší účastník (správně) jako účastník řízení, nemohl být jeho výslech proveden v rozporu s § 131 odst. 1 o. s. ř.; dovolání tudíž není přípustné ani pro řešení čtvrté otázky.

29. S ohledem na závěr přijatý ohledně účinnosti přijetí návrhu smlouvy pozbývají na významu (a nečiní dovolání přípustným) ani otázky číslo 6 a 7 (jejich posouzení se nemůže projevit v poměrech dovolatele založených napadeným rozhodnutím).

30. Konečně má-li dovolatel v důsledku zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozsudku insolvenčního soudu (viz níže), možnost vyjádřit se k jakýmkoliv listinám obsaženým ve spise, nezabýval se Nejvyšší soud pro nadbytečnost ani dovolatelem tvrzenou vadou řízení, spočívající v tom, že mu soudy (údajně) neumožnily seznámit se s obsahem přípisu Policie České republiky a vyjádřit se k jeho obsahu.

31. Jelikož řešení (některých) otázek, na nichž napadené rozhodnutí spočívá, není správné a dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. byl uplatněn právem, Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil. Důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i pro rozsudek insolvenčního soudu; proto Nejvyšší soud zrušil i jej a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1, odst. 2 o. s. ř.).

S účinností od 1. 7. 2017 byl text § 160 odst. 2 insolvenčního zákona nahrazen tímto textem: „Stanoví-li tak rozvrh práce, incidenční spor projedná a rozhodne jiný soudce insolvenčního soudu.“